

ДОКОСНАТ ОТ ШЕКЛИ

Сборник разкази

Fantasy, SF, Horror, Crime, Mystery and more...

ДОКОСНАТ ОТ ШЕКЛИ

РАЗКАЗИ ОТ БЪЛГАРСКИ АВТОРИ,
ВДЪХНОВЕНИ ОТ РОБЪРТ ШЕКЛИ

GAIANA
book art studio

Докоснат от Шекли

Сборник разкази

Българска. Първо издание

Редактор: Кети Илиева

Предпечат: Кети Илиева, Явор Цанев

Дизайн на корицата: Явор Цанев

Русе, 2019

ISBN 978-619-7354-89-8

GAIANA

book&art studio

Докоснат от Шекли е сборник с отличените разкази от едноименния конкурс на списание *Дракус*. С него отдаваме почит на един от любимите автори на фантастични истории, който още с първата си книга – *Недокоснат от човешки ръце* – вдъхновява много творци.

Благодарим на всички, които се вдъхновиха и изпратиха разказите си!

Благодарим на Елена Павлова, която се включи към екипа на списанието за подбора на творбите!

Благодарим и на вас, които държите сборника в ръцете си!

Приятно четене!

СЪБУЖДАНЕТО НА АЗЗИ

Весислава Савова

Аззи се протегна и тъкмо да се усмихне, си спомни, че няма начин да бъде събуден току-така след Голямото заспиване. Отдавна работата му в „Северен дискомфорт 405“ беше потулена, тъй като някакво писателче, в тандем с друго драскащо нищожество, се правили на интересни, издавайки дори книга за живота на дявола – уж, че всичко това било плод на въображението им. Единственото, което поддържаше полуусмивката на лицето на Аззи, беше мисълта, че Зелазни и Шекли – това бяха имената на фантастчетата – със сигурност са или поне ще бъдат подложени на истински адски дискомфорт в някоя от дупките.

И все пак – защо го бяха събудили, по дяволите?! Или по-точно казано – защо го бяха събудили дяволите? Последната мисъл го накара да се засмее, прочиствайки си гърлото с подобно на пусната след дълго спиране вода в казанче бълбукане, което излезе от полуотворената му уста.

С удоволствие установи, че на нощното шкафче стоят черните очила, от които не го бяха лишили. „Баси мамата, спал съм в истинска спалня, на истинско легло, до мен има нощно шкафче!“ – всичко това мина и замина през главата му.

Вече не си падаше толкова да се връща на планетата Земя, но кой ли би го винил за това след фиаското с Томас Писаря. Но вие това го знаете – нали четете фентъзита, за да избягате от реалността, която Аззи толкова харесваше. Щурайки се в мислите си като в лабиринт – място, в което също имаше опит – някогашният владетел на една от дупките, вписани в „Адския регистър на местата с историческо значение“, се сепна от настойчиво позвъняване. Известен с изключително финия си и прецизен слух, Аззи безпогрешно обърна глава към тавана, където на голям екран

се показва лице, много напомнящо онова на чиновника от Ада, позволил на Аззи да се спусне по тъмния и гаден тунел, където уж щял да събира нови сили. Или пък наистина ги беше събрал? Или пък наистина лицата на всички чиновници бяха еднакви?

* * *

– Аззи, нямаме време за губене, защото проспана почти половината от хилядолетието. Нещата много се промениха и сега е моментът да поемеш отново контрол, защото се случват чудовищни дори за размаха на Ада събития на Земята – чиновникът изстреля всичко това без никакъв израз на гладко избръснатото си лице, сякаш беше говорител на новините от времето, преди Аззи да заспи след онова спускане в тунела.

– Половината от хилядолетието, а не цялото. Съответно още не е време за нова война с „Доброто“. Дори и да беше така, защо трябва да ми пука? – надменно попита дяволът, но самият той надушваше нова възможност да отмъсти, та макар и не на Принца и Принцесата.

– Защото имаш и задължения освен права.

– Айде по същество, ако обичаш! – Аззи знаеше, че няма да спечели нищо, дори собствено удовлетворение, ако продължава да се заяжда с чиновника, а и наистина му стана любопитно какво толкова са измислили жалките човечета, чийто праг на болката беше толкова нисък, че се пречупваха като съчки в огън от най-дълбоките адави дупки, та да се стигне до неговото събуждане.

– Хипоталамусът у хората произвежда пептиди или така наречените „молекули на информация“. Тези молекули се обновяват и за час могат да станат 18 милиарда.

– И кое е новото на въпросната информация? – Аззи си спомни, че точно тези познания им помагаша да внушават у хората чувство за тревога, самота, неудовлетвореност,

които се умножаваха до 18 милиарда на час и ги превръщаха в перфектни претенденти за адовите дупки. Колкото и да се стараеха воините на светлината, все се намираха екземпляри, които се поддаваха на мрачните мисли, а дяволи-те само това чакаха. Особено майстори от ранга на Аззи.

– Новото е, че хората са го разбрали и сега ни разиграват – и нас, и онези, светлите. Дори обмисляме временен съюз с ангелите, за да спрем самоконтрола на маймуните-човеци.

– Глупости! – не се стърпя наскоро пробуденият дявол. – Вашият съюз ще доведе до поредната битка, до поредната конкуренция, а през това време хората ще се доусъвършенстват и не бих се учудил, ако стигнат дотам, че да контролират и небесата им мъгливи, и дупките ни почтени.

– Ти да не би да си убил всичките си мозъчни клетки през този дълъг сън? Мислиш ли въобще, като говориш?! Всъщност от теб се иска да спазиш заповедите, които аз ще ти предавам една по една на интервал, на който ми заповядат. Първата ти задача е да намериш някой от светлите, с когото да преговаряш.

– Ще пукна от смях! – Аззи се беше хванал за корема с две ръце и сълзи се стичаха по лицето му. – Събудихте ме, защото още не сте намерили някого на моето ниво, който да може да постигне някакъв, шо-годе нормален, разговор с ангел. Страшни дяволета сте, няма що!

– Първа заповед предадена. Очаквам да ми се докладва. Тук... – Аззи разбра, че чиновникът вече не говори на него и стана. Хвърли един поглед на тавана-екран, но той вече беше изключен и дори му се стори смешен с орнаментите си отстрани.

* * *

Аззи взе дълга вана, поразходи се из къщата и въпреки че някои от технологиите не му бяха познати, достатъчно

беше да сложи ръка върху уреда и да се съсредоточи, за да разбере как действа и за какво се използва. Мислеше си, че би било добре, ако старият Фрике или чаровната вещица Илит бяха там, но и без тях щеше да се справи. Даже му стана весело и започна да си тананика позабравена мелодия, когато на вратата се почука толкова силно, че за малко да се стресне. Беше му безразлично обаче. Този път не участваше в надпревара за власт през следващото хилядолетие.

Погледна на контролния екран и чак възкликна от изненада – пред вратата стоеше фигура, облечена в бяло. Златният шлем, гълъбовите крила и най-вече големите сини очи не оставиха никакво съмнение – Бабриел се беше появил като по поръчка, въпреки че от опит знаеше, че е бил изпратен от неговите началници, а съвпаденията не го изненадваха отдавна.

– А, стари ми приятелю – иронично каза Аззи, докато отваряше вратата. – Пак ли Висшият ви съвет те е изпратил точно навреме, когато моите ми дадоха първата задача след дългия сън?

– Здравей, Аззи – тихо прошепна ангелът. – Нещата не са толкова прости, колкото бяха.

– Да не би ангелчетата да са станали лошички?! – Бабриел знаеше, че заговори ли с умалителни, Аззи е готов да избухне и затова не реагира. – Или не можете да се справите сами с гениалните си творения и дойдохте да търсите помощ?

– Знаеш чии творения са хората – прошепна ангелът. – Не смея дори да помисля какво ще стане, ако Той се намеси в тяхна полза. Засега обаче няма такива признаци и е редно ние да се справим.

– Кои „ние“? – Аззи, по навик, се опита да подразни Бабриел, но дори това не му достави удоволствие.

– Там е работата – и тъмните, и светлите сили са еднакво заплашени от това докъде стигна човечеството. Ето

защо е добре да постигнем някакво примирие за известно време и да си помогнем взаимно. За нас това не е трудно постижимо, тъй като ние...

– Да, да, помня – вие помагате дори на Злото, защото бла-бла... нямало зло. А как ще наречеш това, което направиха хората?! – Аззи вече крещеше.

– Неподчинение, бунт, а може и развитие, но не нам е дадено да съдим дали е добро, или зло – успя да каже Бабриел, без да бъде прекъснат от дявола.

– Да ти напомня и един друг бунт, който завърши с наказание. За разлика от хората обаче Лъчистият знае как да превърне дефекта в ефект. И факт – ето ни и нас, лошите дяволи – изкриви лицето си в гримаса Аззи.

– Никой не ви нарича лоши – набра смелост Бабриел. – Такива сте, каквито Всевишният е решил да бъдете, а колкото по-често се идентифицирате със злото, толкова по-близо сте до него. Сега да минем по същество, искаш ли? Или ти трябва време да се разсъниш и да си починеш?

– Не съм човек, Баб! – изсумтя дяволът. – Предполагам, пак ще съжителстваме заедно, а?

– Няма нужда, можем да общуваме с видео чат.

– С какво?

– Ти как получи инструкции от ада?

– На тавана в спалнята се появи лицето на чиновник...

– Да, това е. Аз имам връзка с теб и ще ти се обаждам.

– За чий дойде дотук тогава? – Самият Аззи се изненада от цинизма си, но реши да не му отделя толкова внимание.

– За да съм сигурен, че всичко е наред и че си съгласен да работим заедно.

– Едва ли моето съгласие е от значение. – Аззи премълча, че първата му задача беше да се свърже с някого от Светлите. – Хубаво, но това не означава, че няма непрекъснато да

чуваш: „Да ви пикая на добродетелите!“. Не обещавам и че няма наистина да го направя.

– Успокой топката, бр... Аззи.

– Брат ли щеше да ме наречеш? Ха-ха-ха, луда работа. Ай махай се, че ми писна. Като има за какво, ще се видим и чуем.

* * *

Благоуханията, останали след тръгването на Бабриел, не подразниха Аззи. Мина му през ума, че остарява, но нямаше време за философски размисли точно в този момент. Претупа надве-натри разговора с чиновника от Ада, съобщавайки, че отново ще работи със стария си познат, без да навлиза в подробности за това кой кого е потърсил. И без тях му беше тъпо, че трябва да информира нископоставен в йерархията човекоподобен за това какво върши. Втората задача щяла да дойде на следващия ден.

За да се разтуши, но без някогашната страст, Аззи тутакси се озова на Земята, бързо преобличайки се по време на телепортацията, задавайки функция „да не се откроява“. 21-ви век не беше сред любимите му при изучаване на Бъдеща история, но все пак имаше някаква теоретична подготовка. Това, което видя, наистина го изуми. Хора вървяха един срещу друг като роботи или зомбита. Всеки момент можеха да се сблъскат, но това не ги караше да се отместят настрана и да направят път на другия. Всеки беше готов да мине и през трупове, буквално, само и само да докаже себе си, да се съхрани. Аззи блъсна нарочно един такъв арогантен тип, който на всичкото отгоре беше облечен със същия костюм като него. Представителят на Ада се озъби на човека, но последният само махна с ръка и се изплю на тротоара. Аззи беше готов да се нахвърли върху му и да го разкъса, когато някой го дръпна леко за ръкава. „Е, добре, и теб мога“ – помисли си дяволът и се обърна, готов да се

бие. В този момент се почувства като закован на място от крехката фигура и нежните зелени очи на жената, дръпнала ръкава му. Някак смътно му напомни за Илит, но със сигурност не беше тя. А колко му се искаше!

– Дяволе, белята ли си търсиш? Не знаеш ли, човечеството навлезе в нова ера и вече нито светли, нито тъмни сили могат да го изплашат?! Ковем собствената си съдба, а от известно време го правим в синхрон, независимо в кой край на Земята се намираме.

– Защото не сте си намерили майстора, пардон – дявола! – изсмя се Аззи, въпреки че вътрешно негодуваше срещу дързостта на малката мръсница, която го беше разпознала.

– Чудиш се откъде знам какъв си. Чета мислите ти. И повечето хора го могат. Не сме вече онези безволеви създания, които трепереха от страх пред дяволи и лижеха задници на ангели. Бог е оставил в нас своята искра и ние се научихме да я поддържаме жива.

– Единственото, на което се чудя, е защо не съм ти отвъртял главата, вещице! Искам... – Аззи вече се беше ядосал.

– Искаш да ме видиш как изчезвам във вихрушка от виолетов дим – довърши мисълта му жената пред него. – Е, аз не съм Илит и не можеш да ме контролираш или да ми заповядваш. Дойде в съвсем нова ера и тук нито ти, нито светлият Бабриел имате думата. Бог ни даде...

– Започна да се повтаряш, нещастнице. Какво, научихте няколко реплики и решихте, че ще сбъдвате желания и това е угодно Богу? И как така ние, дяволите, бяхме дарени с тези способности много преди вас, след като това е „Божие дело“, както наивно вярвате?

– С какво сте били дарени? – Аззи имаше вещица срещу себе си и се убеди точно в този момент, в който, подобно на онова на Илит, лицето ѝ от красиво рязко се

променяше в зловещо и обратно. Объркването ѝ също беше факт и дяволът се поздравя наум за хитрия ход. Вещица или не тя си оставаше човек, една от нищожните маймуни, дарени с привилегията да бъдат „угодни Богу“.

– Не, не беше много умно от твоя страна. Вие не можете да променят реалността, в която живеете, с мисълта си, знам го. А и изпълнявате доста заповеди, докато ние сме дарени със свободната воля.

– Ако не разпознавах сянката, която минава през иначе не толкова лошото ти лице, бих помислил, че си същинско ангелче, което нямаше да намали желанието ми да добия естествените си размери и да те хвана между палеца и показалеца, без да внимавам. Щеше да изпукаш като гнида...

– Престани, ще се напикая от смях! – Малката вещица се гърчеше от неопределени конвулсии, които явно показваха колко ѝ е забавно. – За какво си дошъл? За да ни спреш? Късно е. Добре си поспал през последните няколко години. Ако не беше, би знаел защо никой, дори чиновниците на Ада, не смеят да се появят между нас.

– Страх ги е от вас, така ли?

– И има защо. Все още не съм загубила интерес към теб, иначе вече да съм те върнала надолу по коридора отново да заспиш за неопределено време. После, с Барб, е лесно – нужно е малко и ще му завъртя главата точно така, както са се завъртели къдричките по иначе нелошата му главица.

– Благодаря, благодаря за комплимента. – Гласът на ангела прозвуча, този път съвсем не тихо, зад гърба на Аззи.

– Ти пък откъде се взе?! По дяволите, вие...

– Take it easy, boy¹ – апострофира го ангелът, който пред очите му се преобрази в чернокож рапър.

---

¹ Take it easy, boy (англ.) – Успокой се, момче.

СЪДЪРЖАНИЕ

<i>Весислава Савова. Събуждането на Аззи</i>	7
<i>Георги Кръстев. Интелектуалците</i>	16
<i>Даниела Богоева-Гюргакова. Шумерска хроника</i>	25
<i>Десислава Сивилова. Лоша партида</i>	41
<i>Димитър Цолов. Куполни ловци</i>	53
<i>Евгени Димов. В името на науката</i>	70
<i>Е. С. Whisper. Одит</i>	84
<i>Илия Деведжиев. Ониройкос</i>	93
<i>Красимира Стоева. Теория на случайността</i>	109
<i>Лъчезар Йорданов. Цената на лоялността</i>	126
<i>Мариян Петров. Антиубиец</i>	135
<i>Пенко Живанов. Глас народен</i>	148
<i>Сесил Костадинова. Призвание</i>	156
<i>Стефан Георгиев. Чувствата на господин Пембридж</i>	169
<i>БОНУС</i>	
<i>Явор Цанев. Машина за здраве</i>	182